ΝΕΑΡΗ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΕΝΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

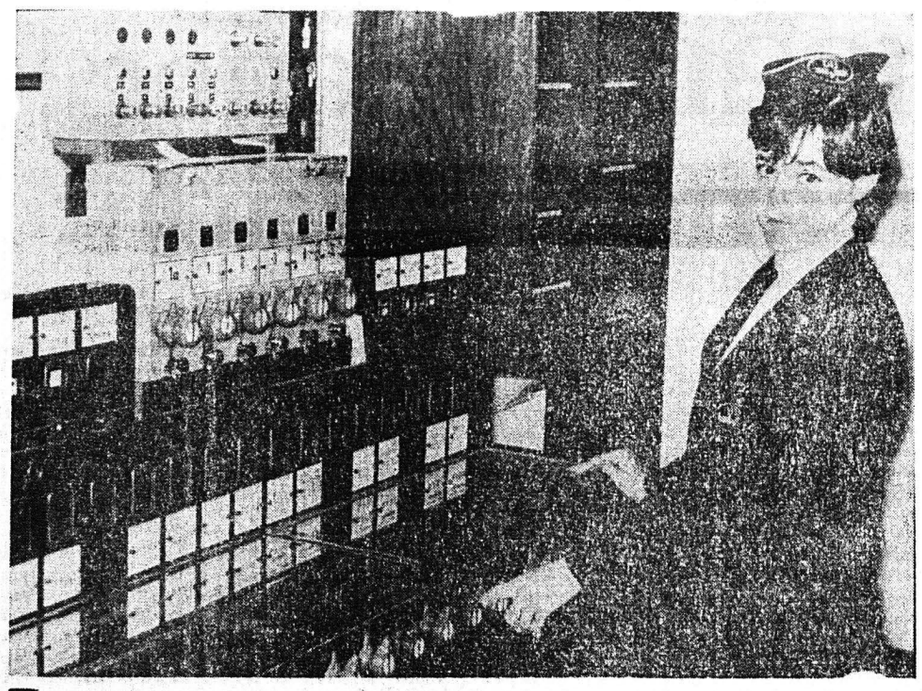

ΜΟΝΑΧΟ. — Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Μύρναου τῆς Βαυαρίας, δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς πιὰ τὸν σταθμάρχη μὲ τὸ κόκκινο πηλήκιο. Τὸν ἀντικατέστησε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1978, μία χαριτωμένη νέα κοπέλλα: Ἡ Ἀντωνία Μύλλερ, εἶναι ἡ πρώτη σταθμάρχης τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Ἡ Μύλλερ, ποὺ εἶναι 26 χρονῶν καὶ διακρίνεται γιὰ τὸ χιοῦμορ της, κατάγεται ἀπὸ τὴν περιοχὴ αὐτὴ στοὺς πρόποδες τῶν Ἄλπεων. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πρακτικῆς της ἐξάσκησης τὸ ἔκανε στὸν σταθμὸ αὐτὸ τῆς κωμόπολης Μύρναου, ποὺ ἔχει 6.000 κατοίκους, ὅπου σταματάει ἡ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία Μονάχου — Γκάρμις — Ἴνσμπρουκ καὶ ὅπου ἀλλάζει κανεὶς τραῖνο γιὰ τὸ Ὄμπεραμεργκάου. Ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Μύρναου ὑπάρχουν πολλὲς διακλαδώσεις γιὰ ἄλλους μικρότερους σταθμούς, εἶναι δὲ ἐπιπλέον ὑπεύθυνη ἡ «σταθμαρχίνα» γιὰ μία ἀπόσταση 40 χιλιομέτρων. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα καθήκοντα ποὺ ἔχει, εἶναι καὶ ὁ τακτικὸς ἀπροειδοποίητος ἔλεγχος στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, ὁ ἔλεγχος στοὺς φύλακες σιδηροδρομικῶν διαβάσεων καὶ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἀπὸ τοὺς 90 συναδέλφους τῆς Μύλλερ εἶναι τὸ 90 τοῖς ἑκατὸ ἄνδρες, πολλοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς μεγαλύτερης ἡλικίας.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

7 ἡλικίες ἔρωτα

ΑΠΟ ΤΑ 13 ΩΣ ΤΑ... 65 ΧΡΟΝΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ γυναῖκες ἀφιερώνουν χρόνο καὶ ἐνέργεια στὸ νὰ ἐρωτεύονται — ἢ στὸ νὰ πείθουν τὸν ἑαυτό τους ὅτι εἶναι ἐρωτευμένες. Ἀπὸ τὰ μαθητικὰ θρανία μέχρι τὴν τρίτη ἡλικία, ὁ ἔρωτας ἀλλάζει ὁλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας, ποὺ κάνει τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾶ, εἶναι διαφορετικός, καθὼς ἐκείνη βαδίζει ἀπὸ τὴ μιὰ ἡλικία στὴν ἄλλη.. Ἡ γυναίκα ἐρωτεύεται σὲ ἑφτὰ στάδια τῆς ζωῆς της:

Γύρω στὰ 13—14: Ἐρωτεύεται γιὰ πρώτη φορά. Μέχρι τότε, θεωροῦσε τὰ ἀγόρια σύντροφους στὰ παιχνίδια καὶ στὶς σκανδαλιές, ἀλλὰ ἔαφνικὰ ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι ἐλκυστικά.

Συζητᾶ ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὶς φίλες της τὰ προτερήματα τῶν ἀγοριῶν καὶ τὸ πρῶτο ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης της θὰ εἶναι ὁ πρῶτος νεαρὸς ποὺ θὰ ὑποκύψει στὴ γοητεία της. Θὰ φλερτάρουν ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μέλη τῆς παρέας καὶ σπάνια θὰ βρεθοῦν μόνοι. Τὸ πολὺ — πολὺ νὰ τὴν συνοδεύσει ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι, κάτω ἀπὸ τὰ κρυφὰ γέλια τῶν συμμαθητριῶν της.

Ὅταν ὅμως βρίσκεται μόνη στὸ δωμάτιό της, ὀνειρεύεται τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της, προσπαθῶντας νὰ τοῦ ἀποδώσει κάποιο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγαπημένου της τραγουδιστῆ καὶ ἡ ἀφυπνισμένη σεξουαλικότητά της παίρνει τὴ μορφὴ μιᾶς ἀγάπης ποὺ θὰ διαρκεῖ γιὰ πάντα.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ...

Στὰ 16: Ὁ πρῶτος της ἔρωτας ἔχει ξεχαστεῖ ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ καὶ ἀπὸ τότε μεσολάβησαν μερικὰ φλερτάκια, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ συνάντησε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Τὸ σὲξ δὲν βρίσκεται μόνο στὸ μυαλό της. Οἱ σχέσεις της μὲ τὸν νεαρό, ποὺ ἔχει περίπου τὴ δική της ἡλικία, προχωροῦν καὶ ἴσως κάποτε ὁλοκληρώνονται, μέσα στὴν ἀμηχανία καὶ τὸ φόβο καὶ τῶν δύο. Ἐκείνη ἀγωνιᾶ περισσότερο γιὰ τὶς συνέπειες.

Διαβάζει πολλὰ αἰσθηματικὰ μυθιστορήματα, ποὺ ὅλα ἔχουν «χάππυ ἔντ» καταλήγουν δηλαδὴ σὲ γάμο. Βγαίνουν μαζί, συζητοῦν γιὰ τὸ μέλλον τους καὶ ὅλοι οἱ φίλοι τους σέβονται τὸ μεγάλο ἔρωτά τους.

Ἡ ἱστορία τελειώνει ὅταν ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μιὰ ἄλλη, ἢ ὅταν ἀρχίζουν καὶ οἱ δύο νὰ ἐργάζονται. Ἐκείνη, ἀφοῦ συνέρχεται ἀπὸ τὸ μεγάλο πλῆγμα ποὺ δέχτηκε, οὔτε μπορεῖ κἂν νὰ θυμηθεῖ τί τοῦ βρῆκε.

ΟΙ ΝΙΟΠΑΝΤΡΕΣ

Στὰ 20: Εἶναι νιόπαντρη τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἔξαφνα ἐντελῶς τοὺς προηγούμενους ἄνδρες ποὺ τὴν συγκίνησαν καὶ πιστεύει ὅτι ἀγαπᾶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της. Ἡ σεξουαλική της ζωὴ εἶναι γεμάτη ἁρμονία, χωρὶς ἀναστολὲς καὶ φοβίες. Ὁ ἔγγαμος βίος τῆς φαίνεται ἕνα ὑπέροχο νέο παιχνίδι, γεμάτο ἐκπλήξεις καὶ συγκινήσεις. Ἀκόμα καὶ τὸ μαγείρεμα μοιάζει μὲ τρελὴ περιπέτεια. Τὸ ξέρει ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κλονίσει τὴν εὐτυχία της.

Γύρω στὰ 25—30: Ἔχει πιὰ ἀποκτήσει παιδιά, ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἀνησυχίες, ὅπως π.χ. πῶς νὰ τὰ βγάλει πέρα μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς δίνει ὁ ἄνδρας της γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ νὰ ἦταν μόνο αὐτό; Τἀπαιδιὰ φωνάζουν μαλώνουν μεταξύ τους, ὁ ἄνδρας της θέλει πάντα καλομαγειρεμένο φαγητό, ἡ πεθερά της τῆς τηλεφώνησε πάλι, ἐπεμβαίνοντας ὅπως συνήθως στὰ οἰκογενειακά τους. Ἡ μητέρα της τῆς λέει ὅτι ὁ ἄνδρας της τὴν παραμελεῖ. Εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένη; Καγχάζει ἀκούγοντας μιὰ τέτοια ἐρώτηση.

Ἀλλά, τὶς ἤρεμες στιγμές, ὅταν τὰ παιδιὰ παίζουν ἥσυχα χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλοῦν καὶ ὅταν ὁ ἄνδρας της ἔχει τρυφερὲς διαθέσεις, τότε πιὰ εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένη μαζί του καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσει οὔτε γιὰ τὸν Ρόμπερτ Ρέντφορντ.

«ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΟΣ»

Στὰ 35: Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν πιὰ σχολεῖο καὶ ὁ σύζυγός της εἶναι διαρκῶς ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειά του. Ἐκείνη ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐργάζεται, γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν πλήξη καὶ τὴν ἀνία τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ τότε γνωρίζει ἕνα συγκλονιστικὸ ἄνδρα, ποὺ τῆς ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν ἔχει καιρὸ νὰ ἀσχοληθεῖ μαζί του. Ἐκείνη τὸν λυπᾶται — καὶ τὸν ἑαυτό της μαζί — καὶ βγαίνουν ὅλο καὶ πιὸ συχνά, μέχρι ποὺ ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι καὶ πάλι ἐρωτευμένη. Τὸ συναίσθημα τοῦ παράνομου φουντώνει τὸν ἔρωτά τους. Συναντιῶνται σὲ ἀπομακρυσμένα κέντρα σὲ ἀπόμερα μέρη. Λέει στὸ ἐραστή της ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ διαλύσει τὸ γάμο της, ἐπειδὴ ὑπάρχουν τὰ παιδιά. Καὶ ὁ ἴδιος ἄλλωστε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψει τὴ γυναίκα του.

Τὸν ἀγαπᾶ, ὅμως, ἀπελπισμένα καὶ ὁ ἕνας διαβεβαιώνει τὸν ἄλλο ὅτι δὲν θὰ χωρίσουν ποτέ... Χωρίζουν, ὅταν ὁ ἄνδρας της, ἢ ἡ γυναίκα τοῦ ἐραστῆ της, ἀνακαλύπτει τὴν ἀλήθεια.

ΚΑΙ.... ΤΥΧΕΡΗ

Στὰ 45: Νοιώθει γαλήνη καὶ εὐτυχία στὴ σκέψη ὅτι ἔχει ἀποκτήσει τὸ πρῶτο της ἐγγονάκι ὅτι ζεῖ σ' ἕνα ὄμορφο καὶ ἄνετο σπίτι, ὅτι ὁ ἄνδρας της βρίσκεται πάντα στὸ πλευρό της. Πότε — πότε ἔρχεται στὸ μυαλά της ἐκεῖνος ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ζήσει καὶ πάλι μιὰ ἔντονη ἐρωτικὴ ἱστορία. Ἡ ἀνάμνησή του, ὅμως, ἔχει ξεθωριάσει καὶ σκέφτεται ὅτι ἦταν τυχερὴ ποὺ ὁ ἄνδρας — ὁ ἀγαπημένος της ἄνδρας — δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ποτέ. Ναί, τὸν ἀγαπᾶ, βαθιὰ καὶ πότε — πότε, νοιώθουν νὰ ξεσαζωντανεύει μέσα τους τὸ ἐρωτικὸ πάθος τῶν παλιῶν καλῶν ἡμερῶν.

Στὰ 65: Εἶναι πιὰ χήρα, ἀλλὰ τώρα ποὺ τὰ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια της ἔχουν πάρει τὸν δικό τους δρόμο, νοιώθει μιὰ ἀπέραντη μοναξιά. Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ γραφτεῖ μέλος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς λέσχες φιλίας, γιὰ νὰ σκοτώσει τὶς ἀτέλειωτες μοναχικὲς ὧρες.... Μετὰ ἀπὸ κάποιους διαγμοὺς, γράφεται σὲ μιὰ λέσχη καὶ συνδέεται μὲ μιὰ ἰδιαίτερη φιλία μ' ἕναν γοητευτικὸ χήρο, ποὺ θέλει νὰ ξαναφτιάξει τὴ ζωή του. Τῆς φαίνεται γελοῖο στὴν ἡλικία της, ἀλλὰ εἶναι καὶ πάλι ἐρωτευμένη — ὁ τελευταῖος ἔρωτας τῆς ζωῆς της.

Παντρεύονται σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο ἐκκλησάκι, ἀνάμεσα στὰ ἀστεῖα τῶν παιδιῶν της — καὶ τῶν παιδιῶν του — γιὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.....

Δὲν τολμᾶ νὰ τοῦ πεῖ ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του. Ἐκεῖνος, ὅμως, τὸ ξέρει ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ ἴδια. Καὶ αὐτὸ ἔχει σημασία....

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΙΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Τὸ Φεμινιστικὸ κίνημα ἐδιχάστηκε

Γυναῖκες ζητοῦν τὴν "ἐπιστροφὴ στὸ νοικοκυριό,,

ΑΝΤΙΚΙΝΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΘΙΜΩΝ

2ον

Ἔχοντας καὶ ἀρκετὴ δόση ρομαντισμοῦ, ἡ γραμμὴ «ἐπιστροφῆς στὸ σπίτι» δημιουργεῖ τὴν αἴσθηση τῆς ἤρεμης οἰκογενειακῆς ζωῆς, μὲ τὸν ἄνδρα νὰ ἐργάζεται καὶ τὴ γυναίκα νὰ φροντίζει τὰ παιδιά, νὰ ἑτοιμάζει τὸ φαγητὸ καὶ νὰ χώνεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ συζύγου γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ἡ εἰδυλλιακὴ εἰκόνα ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν παιδιῶν ποὺ «τρίβονται σὰν γατάκια» στὰ πόδια τῶν γονιῶν... Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὄμορφα καὶ ἐλκυστικά, ἀλλὰ ποιὸς δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ συνθῆκες ζωῆς εἶναι σήμερα διαφορετικὲς ἀπὸ παλαιότερα;

Τὸ πρόβλημα γιὰ τὴ γυναίκα στὸ σπίτι, στὴν κοινωνία, στὴ δουλειά, εἶναι παλιό. Κατὰ καιροὺς διατυπώνονται διάφορες ἀντιλήψεις γιὰ τὸ τί εἶναι πραγματικὰ ἡ γυναίκα καὶ πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίζει ἡ κοινωνία. Ἡ Γαλλίδα κοινωνιολόγος Ἐδελὶν Συγκερό, σ' ἕνα βιβλίο της, ποὺ κυκλοφόρησε στὸ Παρίσι μόλις πρὶν λίγες μέρες, ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσει τὴ γυναίκα «ὅπως πραγματικὰ εἶναι». Ὑποκειμενική, βέβαια, ἄποψη, ποὺ ὅμως στηρίζεται στὴν ἐπιστήμη.

«Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ θέμα «γυναίκα» — γράφει στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου της — πρέπει νὰ παραβλέψουμε τὸν πόλεμο τῶν δύο φύλων, τὸ μύθο τῆς ἀνδρικῆς ὑπεροχῆς, τὴ γυναίκα — μυστήριο (ποὺ εἶναι ἀνύπαρκτη). Ἡ μεγάλη, βασικὴ ἀλλαγή, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν «ἑρμηνεία» τῆς γυναίκας, εἶναι ἡ ἀλλαγή, ποὺ ὀφείλεται στὴ βιολογία. Ἡ ἴδια ἡ φύση ἐπιβάλλει τὴ διαφοροποίηση στὴν «κατασκευὴ» τῆς γυναίκας καὶ τοῦ ἄντρα. Αὐτὴ ἡ διαφοροποίηση ἀποτελεῖ καὶ τὸ θεμέλιο τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως. Ἀλλὰ ἀμέσως μετά, ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐκμετάλλευση. Ὀργανώνεται, προπαγανδίζεται καὶ τελικὰ ἐπιβάλλεται καὶ καθιερώνεται ἡ μεγάλη διαφορὰ τῶν δύο φύλων ποὺ θέλει τὸν ἄντρα ἰσχυρὸ καὶ ἀνώτερο, τέλειο καὶ πληρέστερο καὶ τὴ γυναίκα ἐλλιπῆ, περιορισμένη, ἀδύναμη, ἕνα περίπου ἐξάρτημα τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

Δημιουργεῖται λοιπὸν ἔτσι — συνεχίζει ἡ Γαλλίδα κοινωνιολόγος —μιὰ λατρεία γιὰ τὸ ἰσχυρὸ φύλο, ποὺ παίρνει δραματικὲς διαστάσεις, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀπορρίπτεται ἀπὸ τὸ ἀνδρόγυνο ἡ ἀπόκτηση κοριτσιῶν, ποὺ ἀκόμα κι ἂν γεννηθοῦν ἀποτελοῦν ἕνα βάρος γιὰ τὴν οἰκογένεια. Οἱ γυναῖκες λοιπὸν εἶναι θύματα μιᾶς ἀνόητης διάκρισης μιᾶς ἀντιδραστικῆς σκέψης, ποὺ ἔδωσε ἐπὶ αἰῶνες περισσότερες ἰδιότητες στοὺς ἄνδρες, παρὰ στὶς γυναῖκες. Χρειάστηκε νὰ περάσουν τόσα χρόνια, νὰ ἔρθει ἡ σημερινὴ ἐποχὴ γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν καὶ νὰ κατοχυρωθοῦν μερικὲς ἀλήθειες καὶ νὰ καταδειχθεῖ ἐπιστημονικὰ πλέον ὅτι ἡ γυναίκα εἶναι ἐξ ἴσου τέλειο ὂν μὲ τὸν ἄνδρα καὶ ὅτι ἔχει τὶς ἴδιες πνευματικὲς ἱκανότητες καὶ δυνατότητες. Τὸ ἴδιο χρωμόσωμο, τὸ Υ, κάνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναίκα.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΙΣΟΤΗΤΑ;

Τὸ ἐρώτημα εἶναι παλιὸ ὅσο καὶ οἱ προσπάθειες γι' αὐτὴν τὴν περίφημη «ἰσότητα», ποὺ τόσες καὶ τόσες κοινωνικὲς ἀναταραχὲς προκάλεσε. Ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἰσότητα; Βιολογικά, ἡ Ἐδελὶν Συγκερὸ αὐτὸ πρεσβεύει —καὶ τὸ ἀποδείχνει μὲ τὸ βιβλίο της ποὺ εἶναι τεκμηριωμένο στὴ βιολογία. «Πρακτικά» ὅμως, μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἰσότητα καὶ μάλι στὰ ἀπόλυτη: Ἀκόμη κι' ἂν παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ γυναίκα «διαθέτει τὶς ἴδιες ἱκανότητες καὶ δυνατότητες μὲ τὸν ἄνδρα», εἶναι σὲ θέση νὰ θεωρήσει τὸν ἑαυτό της «ἴσο» πρὸς τὸν ἄνδρα; Τὸ κοινωνικὸ περίβλημα, οἱ συνθῆκες ζωῆς, οἱ παραδόσεις, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, οἱ «ρίζες», ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς οἰκογένειας, τῆς ἐργασίας, τῆς ψυχαγωγίας, τῆς παιδείας, ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ποὺ συναποτελοῦν αὐτὸ ποὺ λέμε «ὁ κόσμος ποὺ ζοῦμε», ὑποβοηθοῦν τὴ γυναίκα νὰ πετύχει ἰσότητα; Ἀκόμα, οἱ νόμοι, οἱ συνήθειες, ἡ ἐκκλησία, μήπως εἶναι ἐμπόδια;

Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Θέματα ποὺ ἔρχονται κάθε μέρα στὴν ἐπιφάνεια μὲ τὰ Κινήματα καὶ τὰ «ἀντικινήματα» τῶν ἴδιων τῶν γυναικῶν. Τὸ γενικὸ συμπέρασμα εἶναι δύσκολο νὰ διατυπωθεῖ. Ὑπάρχει ἀκόμη κι ἐκεῖνο τὸ πανάρχαιο «πνεῦμα μισογυνισμοῦ» ποὺ ἄλλοτε ἦταν πολὺ ἰσχυρό, ἀλλὰ στὶς μέρες μας ὄχι. Ἡ διάκριση ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναίκα, εἶναι καὶ τώρα ἀκόμα μιὰ μορφὴ μισογυνισμοῦ καὶ μιὰ Γαλλίδα συγγραφέας, ἡ κ. Μισελὶν Περέλ, σ' ἕνα πρόσφατα ἐκδοθὲν βιβλίο της, καταδικάζει τὴν ὁποιασδήποτε μορφὴ μισογυνισμοῦ.

«Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς ἱστορίας — γράφει — ἡ γυναίκα ὑπῆρξε τὸ κυνηγημένο φύλο ποὺ βασανίστηκε, σφαγιάσθηκε, ταλαιπωρήθηκε καὶ διώχθηκε ἄγρια μὲ τὴν «κατηγορία» ὅτι «εἶχε τὸ δαίμονα μέσα της». Σήμερα δὲν σφαγιάζουν γυναῖκες, ἀλλὰ κάνουν σεξουαλικὰ ἐγκλήματα σὲ βάρος τους. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τώρα, θεωροῦν ὅτι γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ γυναῖκες γιατὶ παρὰ τὴν ἀναγνώριση ὁρισμένων δικαιωμάτων τους, ἡ μεγάλη, ἡ βασικὴ διάκριση ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει. Γιὰ τὴ γυναίκα, μιὰ λύση ὑπάρχει γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ σκλαβιά της: ἡ ἐργασία καὶ ὁ ἀγώνας».

Βλέπει κανεὶς ὅτι ὁ «δρόμος πρὸς τὴν ἰσότητα» εἶναι πολὺ δύσκολος. Ἀλλά, ἂν καὶ τὰ Κινήματα Ἀπελευθερώσεως τῆς Γυναίκας ἐξακολουθοῦν νὰ δίνουν τὸν τόνο τῆς ἀγωνιστικῆς κινητοποίησης γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου, φαίνεται ὅτι τώρα ἡ ἀντίδραση στὴν ἰσότητα εἶναι μεγάλη καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀνδρῶν. Τὰ ἀντικινήματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε πιὸ κάτω, ἀν τιμάχονται αὐτὴ τὴν «ἰσότητα» καὶ θέλουν τὴ γυναίκα «στὸ σπίτι», στὴν οἰκογένεια, στὸ νοικοκυριό...Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιὰ παράδειγμα γίνεται ὀξύτατη ἐπίθεση τῶν φεμινιστριῶν ἐναντίον τῆς Μάρβαμπελ Μόργκαν, τῆς «ἀντιφεμινίστριας» ὅπως τὴν ὀνομάζουν, ἀλλὰ ἡ ὁποία στὴν οὐσία ἴσως ἀποδειχθεῖ ἡ πιὸ σωστὴ φεμινίστρια ἀπὸ τὶς ἐξαγριωμένες «ἀντάρτισσες τῆς οἰκογένειας». Ἡ Μόργκαν ποὺ ἔχει γράψει τὰ βιβλία. «Ἡ ὁλοκληρωμένη γυναίκα» καὶ «Ἡ ὁλοκληρωμένη ἀπόφαση», μιλάει πολὺ ἁπλὰ γιὰ τὸ γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια, προτρέποντας τὶς γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλές της.

«Γιὰ νὰ πετύχετε στὸ γάμο σας, ὑποστηρίζει ἡ Μόργκαν, ξεχάστε τὶς ἀγωνιστικὲς ἐνέργειες ποὺ ξέρατε μέχρι πώρα. Ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ὀδόφραγμα. Ὁ γάμος εἶναι ἡ ἀποστολή μας καὶ ὀφείλουμε νὰ σεβόμαστε αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ σὰν τὸν ἑαυτό μας. Μόνο οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν σέβονται τὸν ἑαυτό τους, περιφρονοῦν τὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου τους, ποὺ εἶναι ἡ βάση γιὰ μιὰ ἤρεμη ζωὴ καὶ μιὰ σωστὴ οἰκογένεια. Συμβουλεύω τὶς γυναῖκες νὰ εἶναι εὐγενικὲς ἀπέναντι στὸν ἄνδρα τους νὰ τοῦ κάνουν φιλοφρονήσεις καὶ νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνουν ὅτι εἶναι ὑπέροχος. Νὰ μὴ τοῦ γκρινιάζουν καὶ νὰ μὴν ἐπιδιώκουν νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὶς συνήθειες καὶ τὸ χαρακτήρα. Νὰ τὸν καταλαβαίνουν πάντα καὶ πάντα νὰ προσπαθοῦν νὰ τοῦ ἱκανοποιοῦν τὶς σεξουαλικὲς ἀνάγκες».

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν μιὰ «εἰσαγωγὴ στὴν ψυχολογία τῆς οἰκογενειακῆς καὶ συζυγικῆς ζωῆς». Ἐξαιτίας αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων καὶ τῆς σταυροφορίας της γιὰ τὴν «ἐπιστροφὴ τῆς γυναίκας στὸ σπίτι», ἡ Μόργκαν συγκεντρώνει τώρα τὰ πυρὰ τῶν Ἀμερικανίδων, ἀλλὰ καὶ τῶν Εὐρωπαίων γυναικῶν ποὺ εἶναι ὑπὲρ τῆς «ἰσότητας». Ὁ καιρὸς θὰ δείξει ποιὰ «παράταξη» θὰ νικήσει...

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

"Ἔχουν ἀποπροσανατολισθῆ

οἱ Νέγροι στὶς Ἡν. Πολιτεῖες

μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Λοῦθερ Κίνγκ

ΑΣΤΟΙ ΠΟΥ ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥΣ

ΜΕΜΦΙΣ. (Ἰδ. Ὑπ.). Στὶς 4 Ἀπριλίου συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ, τοῦ μαύρου ἀπόστολου τῆς μή—βίας. Ἡ οφαίρα τοῦ δολοφόνου τὸν βρῆκε τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦσε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ Μοτὲλ «Λορραίν» τῆς Μέμφιδας, ὅπου εἶχε φτάσει γιὰ νὰ συμπαρασταθεῖ στοὺς ἀπεργοὺς ἐργάτες τῶν ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς πόλης.

Ἂν καὶ πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ δολοφονία του, ἀκόμα καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἀμφιβολίες ἂν πράγματι ὁ Τζαίης Ἔρλ Ραίη εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ. Ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Μπράσυ Μάουνταιν, ὅπου ἐκτίει τὴν ποινή του — καταδικάστηκε στὶς 10 Μαρτίου 1968 σὲ κάθειρξη 99 ἐτῶν — ὁ Τζοίημς Ἔρλ Ραίη δήλωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σὲ δημοσιογράφο τοῦ «Ἀσσοσιέιτεντ Πρές» ὅτι δὲν σκότωσε ἐκεῖνος τὸν μαῦρο ἡγέτη.

Στὴν ἐρώτηση ποιὰς τὸν σκότωσε ὁ Ραίη ἀπήντησε:

«Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήσει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Πιστεύω, ὅμως, ὅτι ἡ ἀπάντηση θὰ μποροῦσε νὰ δοθεῖ σὲ κάποιο εἶδος ἀκροαματικῆς διαδικασίας ἢ δίκης. Ἴσως ἡ ἐπιτροπὴ δώσει ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα», κατέληξε, ἀναφερόμενος στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀμερικανικῆς Βουλῆς, ποὺ διεξάγει νέες ἔρευνες γύρω ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ.

ΝΑ ΜΗ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ

Πάνω ἀπὸ 2.000 μαῦροι ἔκαναν, στὶς 4 Ἀπριλίου μιὰ πορεία στὴ Μέμφιδα γιὰ νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ.

«Σκοπὸς τῆς πορείας μας εἶναι νὰ μὴν ξεχάσουμε ποτὲ τί σήμαινε ὁ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ ὄχι μόνο γιὰ τὴν Μέμφιδα, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγώνα, γιὰ τὴν ἐλευθερία σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα μας», εἶπε ὁ Τζέρρυ Οὐάρφ, πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας κρατικῶν, πολιτειακῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων.

Στὴν Ἀτλάντα, ἡ χήρα τοῦ μαύρου ἡγέτη, Κορέττα Σκὸτ Κίνγκ, κατέθεσε ἕνα στεφάνι στὸν τάφο τοῦ συζύγου της. Μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη τελετή, εἶπε ὅτι οἱ μαῦροι βελτίωσαν τὴ θέση τους στὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν 10 χρόνων, ἀλλὰ πρόσθεσε:

«Ἔχουμε ἀκόμα νὰ κάνουμε πολὺ δρόμο, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τὴ ὄνειρο τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ».

Τὶ πράγματα ἐπιτεύχθηκε στὰ δέκα χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν τὴ δολοφονία τοῦ Μάρτιν Λοῦθερ Κίνγκ;

Ὅπως ἐπισημαίνει ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδα «Λὲ Μόντ», ὁ ἀγώνας γιὰ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν μαύρων, ἀναμφίβολα, ἔληξε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, παρέμειναν ὅμως οἱ οἰκονομικὲς ἀνισότητες καὶ ὁ βαθειὰ ριζωμένος ρατσισμός.

Ἰδιαίτερα στὸ Νότο, ἡ κατάσταση βελτιώθηκε περισσότερο γιὰ τοὺς μαύρους, μετὰ τὴν κατάργηση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, ποὺ ψήφισε τὸ 1964 τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο καὶ ὑποστήριξε ἔνθερμα ὁ πρόεδρος Τζόνσον. Ἀλλὰ ἡ κατάργηση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων ὑπῆρξε ἁπλὰ καὶ μόνο τυπική. Οἱ μαῦροι ἐγγράφονται τώρα πιὰ στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους καὶ σταμάτησαν νὰ λειτουργοῦν τὰ χωριστά, γιὰ λευκοὺς καὶ μαύρους, σχολεῖα, ἑστιατόρια ἢ δημόσια κτίρια. Ἀλλά, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες συνυπάρχουν δυὸ διαφορετικὲς κοινότητες, ποὺ ἀγνοεῖ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Οἱ φυλετικὲς προκαταλήψεις ἔχουν βαθειὲς ρίζες στὸ σύνολο τῆς χώρας.

Ὅπως εἶχε προβλέψει πρὶν ἐννέα χρόνια ἡ Ἐπιτροπὴ Κέρνερ, «οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὁδεύουν πρὸς τὴ δημιουργία δυὸ ξεχωριστῶν φυλετικῶν ὁμάδων, μιᾶς λευκῆς καὶ μιᾶς μαύρης, εὐδιάκριτων καὶ ἄνισων».

Στὰ δέκα τελευταῖα χρόνια, ἡ «μαύρη ἐξουσία» ἐξαφανίστηκε: θούλιαξε μέσα στὴν θρησκεία ἢ ἀποπροσανατολίστηκε ἀπὸ τὸ κατεστημένο. Ἀναπτύχθη